

חג סוכות

עולם הזה דומה לפרוודור

סוכה היא זכר לענני כבוד ולהזכיר לנו את הניסים המופלאים שנעשו במשך ארבעים שנה לעם ישראל במדבר אומרת הגמרא במסכת בוכה סוכה היא דירת עראי, אדם שובע שלם גר בסוכה עשוי קרשים ובדים וסכך מחורר מלמעלה וגם ישן בסוכה זו, להחזיר לאדם שעולם הזה הוא עראי ועולם הבא הוא עולם הקבע וממלא אם יודע בנפשו כך אינו מתרגש מהניסיונות של עולם הזה וכן אינו מקנא בקנייני חבירו, כיון שידוע שהעיקר הוא עולם הבא וכפי שהמשילו חכמנו את העולם הזה לפרוודור כמובא באבות פ"ד מ"ט רבי יעקב אומר, העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הקבא, התקן עצמך לפרוודור, כדי שתקנס לטרקלין. פרוודור, משמש למעבר בסך הכל כדי שתקנס לטרקלין לסלון המפואר למקום מושב המלך שזה בנמשל עולם הבא.

כותב בספר שערי תשובה חלק ב סימן יט וז"ל וכל אנשי לבב (אנשים חכמים) יחשבו העולם הזה כמו דירת עראי ולא ישתמשו בו רק לעבודת הבורא יתברך ויכינו בו צדה לנפשו. כי אם שנים רבות יחיה האדם ואלו חיה אלף שנים פעמים. אחרי שיש מספר לשני יכלה המספר וסופו כלא היה יהיה. ועולם הגמול אין לו תכלית כענין שנאמר (איוב טז) כי שנות מספר יאתנו ואורח לא אשוב אהלך.

אף כי ימי האדם כצל עובר כענין שנאמר ימי שנתינו בהם שבעים שנה וגו'. ונאמר (שם קמד) ימי כצל עובר ואמרו רבותינו זכרונם לברכה ימי של אדם (אינם דומים) לא כצלו של אילן ולא כצלו של כותל אלא כצל עוף הפורח ועובר. רצונו לומר - כי חייב האדם להמשיל העולם הזה בלבבו כצל עוף הפורח וברגע קטן עובר. גם כי אין האדם יודע אם היום כאן ולמחר בקבר. ונמצא בהשתדלו וטרחו על יום מחר כי הוא מצטער על עולם שאינו שלו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תצר צרת מחר כי לא תדע מה יולד יום

כותב "המסילת ישרים" בפרק א: ותראה שכבר לא יוכל שום בעל שכל להאמין שתכלית בריאת האדם הוא למצבו בעולם הזה, כי מה חיי האדם בעולם הזה, או מי הוא ששמו ושליו ממש בעולם הזה, ימי שנתינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ורהבם עמל ואוון, בכמה מיני צער וחולאים ומכאובים וטרדות ואחר כל זאת ולאחר זקנה ושיבה גם נפטר לבית עולמו ואין איש שיכול לברוח מכך:

כתוב שתולים בבית ה' בחצרות א-לוקינו יפריחו, עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו ואפשר לרמוז שתול זה עץ או שתיל שגדל במקום אחר ושותלים אותו במקום אחר זה בה לרמוז שמי שהוא בחינת "שתול" שעוקר את עצמו מעניני עולם הזה שידוע שעולם הזה עראי, ההפך מרוב העולם שחושבים שעולם הזה קבע ומשקיעים בו את כל כוחותיהם ושותלים את עצמו בבית ה' היינו שמשקיע בעולם הבא שמחזיר לעצמן שזה העיקר, יזכה לחצרות א-לוקינו יפריחו ששמעתא דילי שדברי תורתו יתפזרו בבית המדרש ויזכה עוד לזקנה ושיבה מתוך בריאת ונחת וזה המשך הפסוק הבא "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו"

כלל אורחים בעולם הזה

מספר על החפץ חיים, שהזדמן אל ביתו אורח עשיר ממדינת זרה. אותו אדם הגיע כדי לראות את מוסדות התורה להם תרם, והחליט באותה הזדמנות להקניס אצל אותו אדם גדול ששמו יצא למרחוק. כשקנס לביתו, ראה לתמהונו רהוט דל ועלוב, במנהל קוץ שלא עלתה על דעתו שפך דר אדם מן השלב, ובגדאלי לא אדם מורם מעם כחפץ חיים. שאל האורח בפליאה: רבי, כבוד הרב גר בבית ללא רהיטים, ואף ללא רהוט מינימאלי כדי לכבד את אורחיו. הכיצד? חפץ החפץ חיים והשיב: והיכן רהיטיו של כבודו? מדוע איני רואה אותו מתרנח בכרסתו הנאה? מדוע אינו מפגדני ברהיטיו היפים? השיב האורח בתמימה: עובר אורח אני כאן, ולמה לי רהיטים, לבוא כבודו לביתי, ויראה את רהיטיו... "אף אני כאן, השיב החפץ חיים גם אני עובר אורח בזה העולם, לבוא כאן מר כבודו לביתי המוכן לי בעולם העליון, ושם תראה את רהיטי המהדרים והנפלאים..."

מעשה בעלון שהיה עובד קשה מאוד לפרנסתו ופרנסת אנשי ביתו יום לילה קיץ חורף קור וחום, ובאחת מנסיעותיו הרבות היה חורף קר במיוחד, והשעה שתיים בלילה, והנה החל לרדת שלג כבד מאוד, והאיש חיפש מה לעשות, והנה הוא רואה אור מנצנץ באחד הבתים וניגש לשם כשכולו רטוב ודפק על הדלת בזוהירות. מיד נפתחה הדלת לרווחה והאורח הוכנס פנימה ומי בעל הבית! הלוא הוא הגאון מוילנא שישב ולמד תורה בשעת לילה מאוחרת והכין לאורח משקה חם והאורח הלך לישון, ובבוקר קם והלך לתפילה עם הגאון מוילנא, ובחזרתם מן התפילה

חש העגלון קצת יותר רוחני, והחל לדאוג על עולם הנצח. ושאל את הגאון בזו הלשון, כבוד הרב אני עובד מאוד קשה, מצאת השבת אני יוצא לדרכי, וחוזר לביתי ביום שישי, כשבמשך ימות השבוע אני לא רואה שינה כראוי, וגם לא אכילה ושתיה כראוי, וביום שישי כשאני מגיע לביתי אני שחוט ובקושי מצליח להחזיק את עצמי בתפילות, וכל השבת כמעט אני ישן, וחוזר חלילה, והרב מבין שאת העולם הזה אין לי כלל ואני רק עובד קשה ומתייסר, האם עולם הבא כך יהיה לי?

אמר לו הגאון רבי אליהו מוילנא, מובא במשנה (במסכת אבות פרק ד משנה טז) רבי יעקב אומר (ויש אומרים רבי שמעון) העולם הזה דומה לפרוודור והעולם הבא דומה לטרקלין (התקן עצמך בפרוודור כדי שתוכל להכנס לטרקלין), ואם נאמר שהפרוודור שזה העולם הזה, זה בלשונו עשרה מטרים, אזי העולם הבא שזה נצח נצחים זה הרבה יותר ממאה מיליארד של קילומטרים, ואם אתה עובד כל כך קשה בשביל העשר מטר, ועדיין לא השגת אותו, אזי העולם הבא שאתה כלל לא עובד בשבילו, היאך תשיגו?!

חשוב לדעת איפה להשקיע בעולם הזה או בעולם הבא לקבוע עיתים לתורה או לפחות להחזיק תורה ואל יחוש על כספו, כל כסף של החזקת תורה חוזר ולא רק שחזור אלא גם מביא ברכה גדולה לביתו של מחזיק התורה

יש בנותן טעם להביא משל נפלא שאמר מרן של כל בני הגולה בענין פרוודור וטרקלין. **משל א':** מעשה בסוחר גדול של אבנים טובות ומרגליות שיצא לאחת הארצות הרחוקות לקנות שם סחורה, משבא לאותה מדינה נתקשר עם סוחרים העוסקים ביהלומים וקנה סחורה בכל הכסף שייחד לכך, נשאר בידו סכום מסוים לנסיעה חזור, בשעה שהלך לאכסנייתו לארוז את חפציו פגש אותו סוחר שהציע לו יהלומים בהזדמנות בחצי המחיר, כיוון שעומדים להחרים ממנו סחורה זו, רוצה הוא להפטר ממנה בכל מחיר, הראה לו הסוחר את הסחורה והנה אורו עיניו, סחורה כה משובחת לא ראה מימיו, היות ונשאר בידו רק מעט מזומנים לצורך החזרה חכך בדעתו האם להענות לאותה הצעה, שקל בדבר והגיע לכלל מסקנה שאת הזדמנות חייו הוא לא מחמיץ. שלשל לידו הסוחר את הכסף ולקח הסחורה, צרר את האבנים היקרות בצרור מיוחד ופנה לחזור לביתו.

מאחר ומוכרח היה לקמץ בהוצאות הדרך נאלץ לתאכסן באכסניות הפשוטות ביותר שלא כהרלו, ישן ע"ג הקרקע ואכל מאכלים פשוטים, לחם צר ומים במשורה. באחד הימים הזדמן סוחר עשיר לאכסניה בה שהה מיוענו, ובראותו את הסוחר הנזל כמעט שהתעלף. נשתומם ולא האמין למראה עיניו, שאל אותו איך התגלגל למקומות כאלה? האם ירד מנכסיו? ענה לו הסוחר מיוענו הלא ידע כבודו כמה טרחות טורח האדם להרוויח מאות דולרים, וכאן צפוי לי רווח של מליונים, ובאומרו זאת פתח את צרור האבנים והראה את טיבה של הסחורה, עיניו של העשיר כמעט נסתממו מהברק, ודאי שלמען אוצר כזה כדאי לשאת בכל העינויים הללו במשך זמן קצר ובלבד לזכות אח"כ ברווח גדול. כמו שכתוב (איוב ח. ז) "והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד". אולם יאמר לי כבודו מכירו אני שהוא איסטניס גדול אי"כ כיצד מסתדר בלי אוכל ומיטה ושאר תנאים שהיה רגיל לחם? אמר לו הסוחר מיוענו אכן רעות רבות שבעה נפשי בניסיעתי זו, אולם כל פעם שגוברת עליי המצוקה אני מוציא צרור זה, פותח אותו ומסתכל עליו. זה נותן לי כוח להתגבר על הכל ולדעת שיום אחד אחזור לביתי ואהיה העשיר הגדול ביותר!! והנמשל כמובן מאליו.

מעשה בגרף פוטלצקי שהתגייס להתנסות על ידי השלטונות להריגה על על מה שהתגייס אמר לו הממונה להורגו שבעולם הבא תנקום בנו ענה לו בשבילי זה כמו ילד קטן שהרסו לו ילדים אחרים את הבובות חול האם כשיגדל ינקום בהם הוא מבין שזה שטויות כך אני בעולם האמת מעשה זה שעשיתם בשבילי הוא כמו להרוס לילד בובת חול שאין לי מה לנקום בו ככל שאדם מחזיר לעצמו שהעולם הוא הוא עראי כך קל לאדם לעבור את הניסיונות בעולם הזה!! וממלא הוא תמיד שמח שמגמל את כל בעיותיו ושמו בחלקו ומאושר

כל פעם שהרב בן ציון רצה להכנס לסוכה הגשם פסק

הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, שהיה פעם בחג הסוכות בלונדון, וכידוע שהתגשם יורד שם, הוא יורד בצורה חזקה מאוד ולכן ממשך בפברואר מקומות בחוף לארץ, והיה קשה לצבור היאך יקנים הרב את מצות הסכה כאשר הוא רגיל בארץ ישראל, שהאקלים בה נוח לקיים המצוה. וראה זה פלא - בכל פעם שרצה הרב זצ"ל להקניס לאכל בסכה, פסקו הגשמים והרב נקנס ואכל בסכה בנחת, ולאחר שניצח הרב מהסכה, חזרו שוב הגשמים. וזל זה לאות להלך מה שרגיל היה לומר הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל אודות הקשי בקיום מצות סכה בחוף לארץ מפני הגשמים הרבים: "ינהי בשלם סוכו - וימנעוהו בציור", שלמות קיום מצות סכה היא רק לדרים בציור. (נהליכות שלמה קט)

כותב הזוהר הקדוש שמי שמקיים מצות סוכה ויושב בצל האמנה, מנחיל חירות לו ולבניו לעולם ומתברך בברכה העליונה, הקב"ה מסכך עליו בעולם הבא, ומגן עליו מפני מלאכי החבלה.!!

חג סוכות שמח ושבת שלום ומנוחה

השופט שהסכים שיבנו סוכה לרבי מרדכי מנדבורנא למרות הסגר

בתקופתו של הרבי הקדוש רבי מרדכי מנדבורנא, זכר צדיק וקדוש לברכה, פרצה בעיר מגוריו מגפה קשה. והגיעו לידי מסקנה כי היא פרצה כתוצאה מגויש הכלכלי והזוהמה שהתגוללו ברחובות. השלטונות פתחו את אתר במבצע כללי של טיהור הרחובות, ובגמר עבודות הניקיון פרסמו כרוז עם תקנות מחמירות, שנודעו למנוע את זיהום של הרחובות מחדש. שוטרים חמושים פיטרלו בחוצות העיר, ואכפו את ביצוע צו השלטונות, כדי שאיש לא יהיו להשליך לכלוכים בחוצות, אשר עלולים להגביר את התפשטות המגפה הקטלנית. יום אחד, בעוברים סמוך למעונו של הרבי הקדוש רבי מרדכי מנדבורנא, הבחינו השוטרים בסוכת עץ מתנוססת בחצרו המכוסה בענפי אילנות – דבר שנחשב הפרה בוטה של חקי הבריאות, שנחקקו. כדי למגר את המגפה. השוטרים מיהרו להכנס לבית הצדיק, ותבעו הסברים על המתרחש. לאחר שהצדיק ניסה להסביר להם את פשר חג הסוכות, נוכח כי השוטרים אולמים את אזהם מלשמוע, וכי הם תובעים ממנו בנוקשות לפרק את סוכתו ללא כל שהיות. רבי מרדכי לא נרתע מהם, התייצב מול עיניהם בארשת פנים נחושה, והכריז בפסקנות: "היקמתי את הסוכה, כלי, שתעמוד – ולא להחריבה". כאשר נלאו השוטרים מלשכנו בדברי חלקות, סרו לבית שופט העיר ושטחו בפניו את דברי רבי מרדכי, אשר עומד על דעתו בנחישות לא להחריב את סוכתו – בניגוד לתקנות המחמירות שנחקקו בעקבות המגפה. השופט מיהר לזמנו אליו, כדי להעמידו על מקומו, אך כאשר רבי מרדכי בושש מלבוא, קם השופט בכבודו ובעצמו, והופיע במעונו של הצדיק, בעודו דורש ממנו להחריב את סוכתו על אתר. אחרת יביא גידול שוטרים חמושים שיעשו בו שופטים, ויאסרוהו בנחושתים בבית הסוהר, ובסופו של דבר אף יחרצו עליו עונש כבד. רבי מרדכי החדיר את עיניו היוקדות בשופט הקשוח, ואמר: "דע לך, כי רבי מאיר מפרימשלאן, זכותו יגן עלינו אמן, היה דודי זקני!" התמלא השופט חמה, והצטעק: "אין זה מענייני מי היה דודך. אם לא תחריב על אתר את הסוכה הארוה שלך – רע ומר יהיה גורלך". רבי מרדכי ביקש מהשופט הנזעם להשתנות קמעה, כדי לשמע ממנו ספור קצר. השופט הנסער התרכך לרגע נוכח פניו המאירות של הצדיק, ונאות לשמע את הסיפור, בעוד רבי מרדכי החל להשמיע את דבריו: לפני כחמישים שנה, חי בעיר כומר עתיר נכסים, שהתגורר בתוך ארמון יפה, מוקף בוסתן עם אילנות ופרחים, שגדלו בגן אשר השתרע בחזית ביתו. היו לו כלומר עשרה בנים חסונים, שהיו מתלווים עמו להופעותיו בעולם הגדול, והסבו לו קורת רוח מרובה. יום אחד טייל הכומר בגן הנאה הסמוך לביתו, ואז נמלך בדעתו לעקור מספר אילנות, ולנטוע תחתם

פרחים צבעוניים מלבבים, שיפארו את חזותו של הגן. עוד באותו יום זימן אליו פועלים שכרתו את האילנות הענקיים, ופתחו בעבודת זריעת הפרחים. בערב של יום, נפל למשכב בנו הבכור באורח פתאומי, ולמחרת היום – נדס לבו ומת, הכומר המזועזע טרם הסיפק לעכל את האסון הנורא שפקדו, והנה בנו השני אף הוא על ערש דוי, התייסר מספר ימים ומת. הכומר הנסער מהר להזעיק רופאים מפורסמים מהערים הגדולות. כדי שיעלו מזור לבניו. שהחלו לחלות אחד אחד, אך הרופאים פכרו ידיהם ביאוש, בעוד הבנים ממשיכים לחלות ולמות בזה אחר זה, לדאבון לבו של הכומר, שלא היה מסוגל להבין מדוע החלו לפקדו אסונות כה נוראים יום אחר יום. לאחר שנלאה מלהושיע את בניו על ידי הרופאים שהביל לביתו, שהפסידו כולם בפה אחד, כי גזרה ממקום נחתה עליו, שאין הם יודעים את פשרה, החל הכומר לדרוש במכשפים ובמעונו בתקוה שאלו יצליחו במקום שהרופאים נואשו, אך הכל היה ללא הועיל, ובניו החולים המשיכו למות עד שנותר בגפו עם בנו הקטן בלבד, שנפל אף הוא למשכב, ונטה למות. הכומר האומלל החל להתרוץ בחוצות העיר כמסורף, כדי לתור אחר תקות ישועה לאחרון בניו, ואז הגיע אליו שמעו של הרבי הקדוש רבי מאיר מפרימשלאן, עליו אמרו כי הושיע אנשים רבים מצרותיהם. כטובע הנאחז על קש, מהר הכומר להופיע בפתח ביתו של רבי מאיר נקש בבהילות על דלת חדרו, ובקש את ישועתו בקול בוכים. לאחר שהגיעו מסערת רוחו החד רבי מאיר ללשקע בהרהורי, ואז שאל את הכומר: "הגד נא, כי נתת ידך לכריתת עצים בתקופה הארוהה". הכומר המופתע אישר את דברי הצדיק, ואז אמר לו רבי מאיר: "נאמר כי האדם עץ השדה. גן עצים נאה היה לך, שפאר את הבריאה של בורא עולם, ואתה נחפזת לכרות את יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא בחוסר שקול דעת. משום כך שילם לך הקדוש ברוך הוא מידה כנגד מידה, וגדת את זכרך מעולם – אלו בניך שמתו אחד לאחד". הכומר תלה עיניו מתחננות בצדיק, כדי שיעל להציל למצער את האחרון בניו, ואז נמר הצדיק בדעתו להעניק את ברכתו לכומר, שבנו הקטן יתאושש מחוליו, כדי לקדש שם שמיים בעולם" – חתם רבי מרדכיה את סיפורו ונדס. לרגע המשיך להתבונן בעניו של השופט, ואז פתח מחדש: "דע לך, כי אתה, שופט העיר, הנך אותן בן קטן של הכומר, אשר ניצל אודות ברכתו של דודי מאיר! ואתה עוד מהין לנהוג עמי כך?!" השופט השפיל את עניו במבוכה, ונאלץ להודות כי ידע באמת את דבר הנסי, אך לא העלה בדעתו כי אותו צדיק פלאי שהצילו ממות בקטנותו אינו אלא דודו של רבי מרדכיה התרגשותו של השופט הלכה וגאתה, עד שנפל והשתטח לרגלי הצדיק, ובקש את מחילתו על התנהגותו הנלוזה כלפיו. לאחר שרבי מרדכיה התרצה, קם השופט והעניק אישור לסוכתו של הרבי, וכך נפטרו שניהם לשלום.

סו – סוכות כשרות כה- סוכות פסולות

סו-כה. המגיד רבי אברהם מטריסק צוה פעם על בניו ללמוד מסכת סוכה לפני חג הסוכות. כאשר סיימו את המסכת התיצבו לפניו ואמרו לו כי סיימו את המסכת: שאלו אביהם: כמה סוכות בכל מסכת סוכה נחשבות כשרות וכמה פסולות: לא ידעו הבנים את התשובה. אמר להם המגיד: "צאו ומונו בכל מסכת סוכה, ותמצאו סיו סוכות כשרות וכ"ה סוכות פסולות, כמניין "סוכה".

הרב ישן בסוכה והכלב שהיה סמוך אליו מת

הרב הצדיק רבי וצייף יתרו הכהן ז"ל, (מתבר ספר כמוס עמוד), שגר טבריה, וכשעבר לדירה אחרת, התקין לו מקום לסוכה שהיה בממידות לקיר ביתו של השכן, בחג הסוכות רצה לישון בסוכה, ולשאלת אשתו שתבדל לחיים ארוכים וטובים, "אין תישן בסוכה ומאחורי קיר זה נמצא כלב של השכן שהוא נובח בלילה ויפריע לך לישון?" ענה לה: "ה' יעזור". ואכן לא חרץ הכלב את לשונו כל אותו הלילה, למחרת מצאו את הכלב שרוע על הרצפה מת. (כמוס עמוד)

לענע הלולב האתרוג אחד

ה"ר מנחם מרקו"ט כתב בפרשת אמור (ד"ה ולקחתם) צריך לסמוך האתרוג עם שאר המינים שלא להפרידה מן הבנין וסוד זה נגלה אלי בחלום בליל יום טוב הראשון של חג הסוכות בהתאכסן אצלי חסיד אחד אשכנזי שמו הרב ר' יצחק ראיתי בחלום שהיה כותב השם ביו"ד ה"א והיה מרחיק ה"א אחרונה מן השלש אותיות הארשונות ואמרת לי מה זה עשית והשיב כך נוהגים במקומינו ואני מחיתיו בו וכתבתי אותו שלם ואשתו על המראה ואין מבין למחר בעת נטילת לולב ראיתי שלא היה מנענע רק הלולב ומיניו בלא אתרוג והבנתי פתרון חלומי וחזר בו

גדולה הכנסת אורחים יתרו מקבלת פני שכניה

בלי חג סוכות דפך בביתו של ראובן איש עני, ובקש להתארח אצל פחג, כי אין לו מקום אחר לאכול ולישון. רעיתו של ראובן לא רצתה לארח את העני, ונדע ראובן שאם יכניס את האורח, יגרס הדבר לקצת מתיחות בביתו, ובא לשאול את הרב יצחק זילברשטיין שליט"ה האם בכל זאת יכניס את העני, או שפא גדול השלום אם יכניס את האורח. השיב לו הרב, שישמע בשם הרב הקדוש מרימנוב, שפאילו לא יבוא לו מחלוקת עם אשתו על ידי הכנסת אורחים, לא ישגיח על זה, משום שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכניה.

מן רבנו החת"ס ראה ברוח קודש

מעשה שהיה בזמן התלמוד סופר זצ"ל שהיתה לו ישיבה לתפארת שכללה כשלוש מאות תלמידים והרב לימד אותם במסירות נפש אדירה יומם ולילה, ובתוך התלמידים היו שני תלמידים יתומים מאב, ופעמיים בשנה היו נוסעים לביתם לחג סוכות ולחג הפסח וחוזרים לשיבה שוב. והיו לומדים בשקידה עצומה. והנה הגיע חג הסוכות ושניהם הלכו לביתם לבקר את האימה ולשוחזר במחיצתה ולקיים מצות כיבוד אם שנצר מהם כל זמן היותם בשיבה. וכשנמנר חג הסוכות בא האחד לרעהו ואמר לו שהוא מתכנן לחזור לשיבה ושיכין מזודה לצאת לדרך הארוכה, אולם ענה לו הבחור שהפעם הוא לא מתכנן לחזור לשיבה ובמחור נתרקמו מחשבות לילך ללמוד באוניברסיטה כדי להיות רופא ואמר שאם אין קמח אין תורה. והבחור הראשון נסע לשיבה בלעדיו, כשראה אותו החת"ס סופר אמר לו ברוך הוא אבל היה החבר הטוב שלך? ענה לו: הוא העדיף לילך ללמוד רפואה באוניברסיטה. כשמוע הרב את דברי תלמידו נצטער עד מאוד, ועשה מה שעשה בכוונתו ויחודים. ובלילה הבחור השני שרצה ללמוד רפואה חולם חלום, והנה הוא רואה את עצמו שהלך לאוניברסיטה ולומד ומחכים בענייני רפואה ואפילו הפרופסור של האוניברסיטה כיבד אותו ואהב אותו מאוד. ואחר כשלוש שנים קיבל תעודה של רופא והחל להתעסק בענייני רפואה ושמו הלך לפניו בכל האזור והפרופסור היה מחבבו מאוד וממליץ עליו לפני האנשים שהוא רופא טוב. ואין צורך לומר שככל שעלתה אצלו הגשמיית כן ירדה לו הרוחניות. ויהי היום והנה הגיע הפרופסור לבקר אותו ואמר לו שהוא מומין אותו לארוחת צהריים. ואכן הבחור הגיע והתפרסם היה נבילות וטריפות שקצים ורמשים, אלא שהבחור כבר לא הלך בדרך ה' ולכן פיסס את עצמו במאכלי התועבה הנוראיים, וביתיים הפרופסור אומר לו אתה יודע שיש לי בת רוקה וגם אתה הרי רוק, מה דעתך להיפגש איתה. ואחרי שהוא אכל את מה שאכל והלך כבר נטמא הוא לא מבחין בין יהודים לגוים. ולכן מיד הסיכים וים הלכו לתיאטרון ולקולנוע ולגיהנם ובסופו של דבר התחתנו והורידו הם מישראל, ואחר חודש מהחתונה אמר "לאשתו" שהוא מאוד מתגעגע לאמא שלו שנשארה לבד בעירו והוא רוצה להביא אותה שתגור לידם והיא האשה הסכימה. והוא הלך להביאה לעירם וכשראתה האמה שבנה התחתן עם גויה כמעימה ונתעלפה ואמרה לו אני לא אשתך אצלך אפילו מים, ורק אגור סמוך אליכם וכן היה וכעבור שנה נולד להם בן, והגיעו כל הכמרים למסיבה שהוא עשה. ובהגיע הילד לגיל שלוש עשרה שנה החליט האב שהוא עושה לו יום הולדת גדולה מאוד והזמין את כל אנשי המכירה והבישופים, ואנשי האוניברסיטה והאוכל היה בשפע גדול ובאמצע המסיבה נכנסה אמו הזקנה אל בנה שישב ליד אשתו ואמרה לו, אם הוא היה יהודי היית מבגש את אותו היום טלית ותפילין, כמה חבל שהוא לא יהודי. וכשמוע האשה את דברי אמו החלה לצעוק על בעלה ולקללו. אתה יהודי ואבא שלי הכריח אותי להתחתן איתך, אני שונאת יהודים והחגיגה הפכה לבזיון גדול וכל הנאספים הלכו למקומם וגם כשהגיעו לביתם היא המשיכה לקללו בצעקות נוראות. והוא רצה לגינתו וחוזה כמה וכמה פעמים בשעה מאוחרת בלילה ומהרהר במצבו וחלק מהשכנים ראו אותו איך הוא נכנס ויוצא בשעה מאוחרת בלילה ולא הבינו ולמחרת על הבוקר פתחה האשה בצעקות אימים ואמרה שהיא "מצאה" את בנה הרוג במיטה כשגרנו חתון. ומיד באו משטרה והשכנים העידו שראו אותו בשעת לילה מאוחרת נכנס ויוצא כמה פעמים, והוביל למעצר, ונגזר דינו להיתלות בכיכר העיר וליוו אותו השוטרים עם אזיקים בידי לעמוד התליה ולדרכו האחרונה, נישאה אליו אמו ואמרה לו בני, למרות מה שעבר עליך, תעשה תשובה ותקרא שמע ישראל. והבן הוריד דמעות חמות ואמר לאמו: חטאתי עויתי פשעתי ואת דרך התורה שמובילה לגן עדן עזבתי ואך דרך הטומאה שמובילה לגיהנום בחרתי ומגיע לי כל זה וכשהעלוהו לעמוד התליה, הוא פתח בשאגה אדירה שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד, ומיד התעורר מן החלום והוא מסתכל סביבו כשעל מכוסה בזהה קרה ולפתע אמו באה לשמע הצעקה שמע ישראל, ועוד בטרם שהוא קם, אמר לאמו תכניני לי מזודה אני היום נוסע לשיבה ללמוד תורת אלוהים חיים וקם ונסע אל רבו החת"ס סופר. והכניסו החת"ס סופר לחדרו והגיש לו כוס תה ואמר לו איך הפרופסור חיבב אותך ונתן לך את בתו לאשה וראית מה עלה בגורלך. התלמיד לא האמין למשמע אזהו שהרי הוא לא סיפר זאת לשום אדם: ועוד בטרם הסיפק להבין אמר לו רבו, בסך הכל הירא את מהשמים את העתיד אם היית הולך לאוניברסיטה זה מה שהיה קורה לך בדיוק ואשריך שחזרת ללמוד תורת ה'.

באורצת המינים

לאשה עקרה, שפצרתה ה' ויתברך תזכה לפרי בטן. ומעשה בשתי נשים, אחת לא היו לה ילדים שפצרתה שנים, ואחת לא היו לה ילדים שפצרתה שנה, וקבלו חתיקה מאתרוגו של מרן הראשון לציון רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל, ובאותה שנה נקפדו בזרע של קקמא, ברוך ה'. סגלה לנשים משפחות, שנישכו את הפטם של האתרוג, ויתנו צדקה לעניים. ויתפללו שיהיה להן הריון קל, שיתלדנה לחיים טובים ולשלום, ברוך ה' ולא בצער. ולא ינשכו את האתרוג אלא לאחר שפחתו ותרקו ולא קדם לכן, מאחר ולא האתרוג צדין איסור אכילה, כמבאר לעיל. (תמט) סגלה למי שיש לו כאב לב, שישח את האתרוג שפצרו עליו פחג, ויבשל אותו עם מעט פפון, ויסמן את הפנים וישתה שבע לגימות כנגד שבעת ימי הקח, ויהיה לו לב בריא וחזק לעבודת ה' יתברך. (סגולות ישראל. לבוש יוסף)

בן איש חי והליכות עולם פרשת האזינו דיני סוכה

[ח] בכל עת שיש קדוש יברך לישב בסוכה אחר ברכת קדוש ובזמן שלא מקדשים יש נוהגין לברך לישב בסוכה קודם ברכת המוציא אחר ברכת נטילת ידיים וכן נוהגים בביתנו וכן עיקר, ויש נוהגין לברך לישב בסוכה אחר ברכת המוציא קודם שיאכל ואין חשוב הפסק הדיו כגביל לתורין^[ה"ע] **ישב ויברך המוציא והנוהגים לברך אחר המוציא יש להם על מנין לסמוך וכשיש קידוש נוהגים לברך בזמן הקידוש** ובכל פעם שמברך לישב בסוכה יברך מעומד ואחר כך ישב ואם שכח ולא בירך קודם אכילה יברך כל זמן שלא סיים אכילתו, **[ה"ע ואם סיים לאכול פת כל שעווד ממשך לאכול תבשיל או פירות או משקה רשאי לישב בסוכה]** ואם הוא מסופק אם בירך או לאו לא יברך ואם ירצה לברך ברכת המנוח כדי שיטול ידיו ויברך לישב בסוכה ויאכל הרשות בידו, ואין בזה חשש גורם ברכה שאינה צריכה:

[ז] בליל א' ובליל ב' לדין דיתבי בחוץ לארץ צריך לכוין באכילתו בכזית ראשון שהוא חיוב דאורייתא כמו כזית מצה בליל פסח^[ה"ע] **ויכולן גם לקיים מצוות סוכה זכר לענני כבוד שהקיף הקב"ה את עם ישראל במצותם ממצרים לבל יכנס שמש ושב ויבדעיד כל שניון לצאת לבבד יצא, לנכון לכתחילה לאכול כזית ראשון ללא תערובת לפת**, וטוב שיפרש דבר זה בפיו כשאומר לשם ייחוד קודשא בריך ושכינתיה קודם אכילה, וצריך לאכול יותר מכביצה פת לכלול עולמא: [ז] בכל לילה קודם שיכנס לסוכה יאמר לשם ייחוד קודשא בריך ושכינתיה וכו' כמו שצונוה ה' אלהינו על ידי משה רבינו עליו השלום בסוכות תשב שבעה ימים כל האזרח ישראל ישבו בסוכות למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים, שגם לפ"ד הפוסקים הפשטנים יש חיוב לפרש פסוק זה כולו בפיו במצוה זו, ויזהר ללמוד משנה מסכת סוכה בכל לילה בכל ימות החג בתוך הסוכה, והמבדיל בביתו ובדיל בסוכה:

[ח] לא יברך לישב בסוכה אלא בפת גמור, **ה"ע 51 גרם פת וטוב שיאכל 60 גרם לצאת לכל הדעות** אבל במנין מזונות לא יברך משום סב"ח, **ה"ע 60 קובע סעודתו עליהם חייב לברך לישב בסוכה וגם ליטול ידיו וכן הקובע על תבשיל מחמשת מיני דגן כגון אטריות יברך לישב בסוכה, ולאחר אכילתו על המחיה, ואם אינו קובע עליו חייב סוכה ואינו מברך לישב בסוכה, ומאכל שאינו מחמשת מיני דגן כגון אורז אפילו אוכל הרבה מהם מצד הדין פטור מהסוכה והמחמיר הרי זה משובח** **ותבוא עליו ברכה** ובכל עת שיברך לישב בסוכה יכוין לפטור בזה בזה וישביתו ואכילתו ושינתו עד זמן אכילת פת השנית אחרי זה, ואף על פי דמן הדין מותר לאכול אכילת עראי חוץ לסוכה, עם כל זה המחמיר שלא לשתות אפילו מים חוץ לסוכה תבא עליו ברכה, אבל שינה אפילו שינת עראי אסור לישן חוץ לסוכה, לפיכך אם רואה אדם חבירו בבית הכלל מתנמנם בעת קריאת ספר תורה וכיוצא צריך לעורר אותו:

[ט] בכל לילה ישלח קערה תבשיל לאיזה עני, והוא חלק שבעה ואשפזין קדישין, והסוכה היא צילא דמהימונתא זכר לענני כבוד לכן לא ינהוג בה שחוק וקלות ראש, גם לא יכניס קדרות וקערות גדולות של תבשיל שדרכם להניחם בבית התבשיל, והנר אחר שכבה יסירו מן הסוכה,

[יוד] אסור ליהנות מהאכילין שתולין בסוכה לגוי בכל יום טוב כולו דהוקצו, ומותרין בליל אסור חוץ לא חל בשבת, ואם נפל ביום טוב מוקצין גם ואסור לטלטלם אלא יביאו קטן בן ג' או ארבע שנים ויטלטלם למקום אחר להצניעם שם עד אחר יום טוב ואפילו קיסם לחצוץ שיניו אסור ליקח מן הסוכה ואפילו מן הדפנות, מיהו אם ירדו גשמים יסיר הסדינין שתולין בדפנות דוקא כדי שלא יתקלקלו, לפיכך כשתוליה הסדינין הדפנות קודם יום טוב יזהר שלא יתלם על ידי קשרים, שאם כן אם ירדו גשמים ביום טוב אסור להתיר קשרים של קיימא, אלא יתלם באופן שלא יצטרך להתיר קשרים:

[יא] קטן החרף מתחילת חמש שנים חייב אביו לחנכו במצות סוכה, ואינו חרף מתחילת שש שנים, ויש אומרים החרף עד שיגמור החמש שנים, ואינו חרף עד שיגמור שש, והנשים אף על פי שפטורים משום דסוכה מצוות עשה שהזמן גרמא, עם כל זה אם ישב בסוכה יש להם שכר מצוה:

[בב] חולה אפילו חס בראשו או חש בעניני פטור אם יש לו מנוחה חוץ לסוכה, ואם אין הפרש חייב, אבל לילה ראשונה אפילו חולה חייב לאכול כזית בסוכה^[ה"ע] **לדעת מרן פטור והרמ"א מחייב ואין לנו אלא דברי מרן וגם לדעת הרמ"א פטור מן הסוכה, מיהו צריך שיהיה לו צער שיעור שדרך בני אדם להצטער בו, אבל אם הוא ממונך מצטער על דבר מועט אינו פטור, וכל זה דוקא אם יצא מן הסוכה יצא מצער זה, אבל אם אף על פי שיצא גיעה לו זה הצער של ריח או יתושין וכיוצא אינו יכול לפטור עצמו מן הסוכה,**

[גג] יברך על נטילת לובל ושהחיינו קודם שיטול האתרוג, אבל הלובל יטלנו בידו קודם שיברך, ואם כרוך בגד על ידו בגלל פצע יסירנו קודם הברכה משום חציצה, ויש אומרים שישיר גם הטבעת מאצבעו, ואם שכח ולא הסיר יטול שנית בלא ברכה, ויזהר שישים השדרה של הלובל כנגד פניו בעת הברכה והנענוע, ואסור לאכול קודם שיברך על הלובל:

[יד] אפילו חולה יברך ויטול לובל מעומד, וצריך שיטול הלובל בימין והאתרוג בשמאל, ויזהר בכך גם בהקפות כשמקיף בלובל, כי יש טעם בזה שאוחזים בלובל באתרוג ביד אחת והסידור שקורין בו ההושענה ביד השנייה, וזה אינו נכון אלא גם בהקפות יאחז האתרוג בשמאל ולובל בימין, **ה"ע בשעת ההקפות רשאי לאחוז הסידור בידו השמאלית וכל ד' המינים בידו הימנית ומי אפשר לו בנקל לאחוז בשתי ידיו עם הסידור עדיף שיעשה כן** ויזהר שלא יפריד האתרוג מן הלובל בשעת ברכה שפונים בכך, וצריך לחבר האתרוג עם הלובל בסופו במקום אחיזתו מלמטה וכמו שכתב האר"י ז"ל ולכן צריך להזהר בזה:

דיני חול המועד - מן פירוש 'יעלה ויבוא' בשחרית, מנחה וערבית. ואם טעה ולא אמר - אם נזכר כש'אמר 'ברוך אתה ה' כפי לומר 'המחזיר שכינתו לציון', יסיים 'למדיני חקיד', ויחזור לומר 'יעלה ויבוא'. אך אם כבר אמר 'המחזיר שכינתו לציון', יאמר 'יעלה ויבוא' לפני 'מודים'. ואם התחיל אפילו תבה אחת 'מודים' ונזכר, חוזר לתחלת ברכת 'רצה'. והוא הדין כשנזכר בהמשך התפלה קדם ש'אמר לעקור רגליו, אבל אם נזכר כש'אמר לעקור רגליו, חוזר לתחלת התפלה. ודין זה אפילו בתפלת ערבית, ואלא כמו בראש חודש, שבערבית לא חוזר. (סימן תצ סעיף ב. חזו"ע חנוכה רסה) אומר 'יעלה ויבוא' בברכת המנוח. ואם טעה ולא אמר - אם נזכר אחר 'ברוך אתה ה' בונה ירושלים', אומר 'אבלי שם ה' בלשון זו: "ברוך אשר נתן מועדים לעמו ישראל לששון ולשמחה". (סימן קפח סעיף ז)

דבר האבד - אסור לעשות מלאכה בחל המועד, אלא רק 'דבר האבד', דהיינו שאם לא יעשה את אותה מלאכה, יכול להפסד, וכדלחלו.

אכל נפש - כל מלאכה שהיא לצורך אכל נפש במועד, מותר לעשותה אפילו על ידי אמן, ואפילו נש בה טרם גדול. ולכן מותר לתקן בחל המועד מקרר חשמלי, פירים של גז, תנור אפייה, פרו מים ש'במטבח, וכיוצא בזה. ומותר לפועל לקבל שכרו משלם עבור עבודתו זאת, אם אין אומנים שיעשו מלאכות אלו בחנם. **בנושים** - אסור לכבש חמוצים, אלא אם כן יכול לאכל מהם במועד. אבל אם לא יהיו ראויים לאכילה במועד, אסור. ומאכל שלא יהיה מצוי לאחר המועד, מותר לקנותו ולקבלו. וכן אם יש חשש שיתלע או שיתקלקל אם לא יבששנו במועד, מותר לכבשו, ש'הרי זה 'דבר האבד'. (קפא)

גלוה ותספרת - אין מתגלחים ואין מסתפרים במועד. ואפילו היה אנוס ולא חפיק להסתפר או להתגלח בערב החג, אסור. ואפילו לאבי הבן, למנהל ולשנדק, אסור. אבל לסדר את השפם, מותר לכל אדם. (קצ) אפילו התגלח בערב החג, אסור להתגלח במועד, ואפילו רגיל להתגלח בכל יום. צ'פרנים - מותר לגזו צ'פרנים בחל המועד, ומנהג בני אשכנז להחמיר בזה.

משקפים - ש'נשברו במועד, מותר לתקנם אפילו על ידי מעשה אמן. (קצה) **תפירה** - גהוץ - מי שצריך לתפר את בגדו בחל המועד, אם אינו אמן במלאכת התפירה, רשאי לתפר בדרך. וכן מותר לגהץ את הבגדים בחל המועד. (קצא) **רבב** - אין לתקן רבב פרטי אם צריך מעשה אמן, ואפילו אם מתקן להעביר בו דבר מאכל, כל שאפשר להעבירם בדרך אחרת. אבל תקון שאינו מעשה אמן, מותר לתקנו. (קעה)

פועל - שאם יתחמק מלעבד יש חשש ש'יפטר, ורשאי להמשיך לעבד, כל שאינו יכול לקבל חפשה על חשבון חפשי ש'נתי המגיע לו, ש'נדיא נחשב דבר האבד. (קפג)

פעל עסק - המעביד פועלים קבועים, ואם לא יעסיק אותם יצטרך לשלם להם משכורת שלמה - רשאי להעסיק אותם. וי'ש'תדלו לעבד בצנעה ככל האפשר.

חנות - **פעלי מכלת** ומוכרי ירקות רשאים לפתח את חנותם, כיון ש'נדיע ש'קונים לצורך המועד, ש'הרי מוצרי החלב והירקות אינם מתקיימים זמן רב, וכן כל כיוצא בזה. אבל מוכרי פירות ג'בשים, ארז וכדומה ש'מתקיימים זמן רב, מוכרי בצנעה, דהיינו, שאם יתהה פתוחה חנותו לרשות הרבים - פותח דלת אחת ונוצל אחת, שלא יחשדוהו ש'מוכר לחל. ומקל מקום, ש'עבר ש'מותר תורה. מותר למכר ב'פרהסיא, מפני כבוד יום טוב. (שו"ע סימן תקלט סעיפים י, יא. קצ)

כבוס - אסור לכבס בגדים בחל המועד אפילו לצורך המועד. ואולם, מ'גבות ז'דים ור'חצה מותר לכבס. וכן בגדי ז'דים קטנים מותר לכבס, כיון ש'נדרם בה'תלכלך תמיד צ'פר. ואין לצורך הג'דוילים למכונת הכביסה. (קצח) **בזמננו** ש'מחליפים צ'פרים ולבנים מסוככים לבשר מדי יום, מפני ש'מתלכלכים תמיד ב'זעה - אם אין לו אחרים להחליף, מותר לכבסם במכונת כביסה במועד. (קצה) **בגד ש'התלכלך בכתם**, מותר לנקות את הכתם בחמרי נקוי, שאין זה בגדר כבוס. (ר)

צ'חוצה נעלים - מותר לצ'חצח נעלים במועד, שאינו דומה לכבוס כלל. (קצה) מ'צלמה - מותר לצלם במועד, אבל לא פ'תח את התמונה אלא לאחר המועד. גוי - מלאכה ש'אסור לעשותה במועד, אסור גם לומר לגוי לעשותה. ומקל מקום, אם עבר ואמר לגוי לעשותה, לא אסרו ח'כמים להנות מ'פנה אפילו במועד. (ר)

פתיכה - פתיכה רגילה שלנו [שלא מקפיד שתהיה מתקנת ורפה], מותרת, כל שהיא לצורך המועד. וכן מותר לקבל בחל המועד אגרת שלום לחברו וחדושי תורה, בין ש'חדש מעצמו ובין ש'שמע מאחרים. מה גם, שאם לא יכתבם, יש חשש ש'ישיכחו מ'מנו ונחשב כ'דבר האבד, ואפילו יחזר עליהם כ'מה פעמים, עדין יש חשש ש'ישיכחם. ומותר לכתבם בכתב יד או במכונת פתיכה או באמצעות מחשב. (רד)

ה'עורר כל הלילה, בהושענא רבא מברך בעמוד השחר 'ברכות השחר' ויברכות התורה, לבד מברכת 'על נטילת ז'דים', ש'נוטל ז'יו אף לא מברך. וכן ברכת 'אשר יצר' לא בברך, אלא רק אם ה'צר לצאת לבית הפסא. ואמנם, יש מ'בני אשכנז ה'נוהגים לשמע את 'ברכות השחר' ויברכות התורה מאדם אחר ש'ישן ש'נת קבע בלילה, והוא מברך ומכוון להוציאם ז'די חובתם. ומקל מקום, מנהג ב'ני ספרד אינו כן, אלא כל אחד ואחד מברך לעצמו, ואף ב'ני אשכנז רשאים לברך עצמם. [חג סוכות בהלכה ובאגדה]

חג תורה משפיע תורה וחתן בראשית משפיע עשירות הפסקי תשובות בהערות סימן תרסט הערה 19 הביא בשם עיין ליקוטי מהר"ח, ובמשמרת שלום סי' מ"ז מביא ב' המנהגים. ובאמרי פנחס אות ר"י בשם הה"ק מקוריץ ז"י עת תורה משפיע תורה וחתן בראשית משפיע עשירות ולכן יש להקפיד לבל יכובד איש צר עיין בחתן בראשית כי הלא כתיב טוב עין הוא יבורך.

אמרי חז"ל: כתב מנורת המאור פרק יא - צריך אדם לזהר ביותר, ולשמור פיו ולשונו, שלא ידבר בפני בנו דבר מגונה ואם יעשה האב אם דבר או עשה דבר מגונה בפני בנו, שמא ילמד הבן ממנו, ואם יאמר לו האב, למה עשית כך וכך, יאמר לו הבן, והלא כך וכך עשית אתה. ... קשוט עצמך ואחר תקשט אחרים...ויקריבו וידיקונו במדת החסידים והישרים. כגון שיקום האב לקדם בתפלה שיוליך עמו לבנו לבית הכנסת, וכן כשילך לגמול חסדים, כגון בקור חולים והכנסת כלה והוצאת המת וכיוצא באלו, יוליד עמו לבנו, כדי שירגילו בגמילות חסדים ובעשיית המצוות וכמי שיהיה מעורב עם הבריות. **וכשיעשה האב מצוה מן המצוות יעשה אותה בעצמו, כגון סוכה ולובל וכיוצא בהן, ויקשר הלובל בידו, ויורא לבנו, וילמדנו לעשות כך, כדי שיהיו המצוות חביבין בעיניו. ונמצא האב זוכה ומזכה לבנו, לפי שילמד הבן לעשות מצוה אלו וללכת על הדרך הנכונה כאביו. ויזכה האב לטוב וזרעו לברכה. רבנו בחיי**: "מפני זה נצטוונו לעשות סוכות דוגמתן, כדי שיתגלה ויתפרסם מתוך מצות הסוכות גודל מעלתן של ישראל במדבר, שהיו הולכים עם כובד האנשים והנשים והטף במקום ההוא אשר אין טבע האדם לחיות בו, והוא שהעיד הכתוב: ארץ ציה ושממה, לא מקום זרע ותאנה וגפן. והלכו שם ארבעים שנה, וחיו בניסים תמידים: מן, שליו, באר מים, ובגדיהם לא בלו ולא חסרו דבר, וישבו שם בסוכות שעשו להם להגן עליהם מפני הקור בחורף... " (כד הקמת, רבנו בחיי, רמב"ן ויקרא כג מ"ב **תרמב"ן**: "כי עשה זה להודיעם, כי הוא המחיה האדם בכל אשר יגזור, אם כן שמור מצוותיו - ויהי"י" (רמב"ן דברים ח א)

שאלה: ראובן גול אתרונג והחזיר את האתרונג לאחר החג האם יתחייב לשלם את כל האתרונג או שנותן לו את האתרונג ואומר לו הרי שלך לפניך כמו בגזל חפץ שהדיוק הוא שאומר לו הרי שלך לפניך **תשובה:** פרי מגדים (או"ח סי' תתי"ז) במשבות סק"א (סתפק בזה שהרי מה שרצו רוצים לחייב אותו הוא מדינת דגרמי ודווקא בחמץ שלא שכין יכול לומר הרי שלך לפניך אבל באתרונג לא יוכל לומר דהוי כמו שגזל סחורה שביים השוק כשזה וזו ולאחר שיש השוק אם שווה אלמ מעט האם נאמר שיחזיר לו סחורתו ונשאר בצ"ע, הפתחי תשובה ח"מ סימן שס"ג סק"א) הביא בשם תשובת ב"ש שח"ב, כיוון שחמץ לאחר הפסח לא ניכר ההפסד רק אם נודע שעבר עליו הפסח משאין כן אתרונג כולם יודעים שלאחר הפסח האתרונג לא שווה רק לאכילה ודומה לגזל מטבע ונפסל בכל המדינות שאינו יכול לומר הרי שלך לפניך ואינו יכול לומר במטבע הרי שלך לפניך כיוון שההפסד ניכר לכל וזהו הכא האתרונג בכל מקום ידוע שלאחר סוכות איננו שווה רק לאכילה משאין כן החמץ בגוף החפץ לא ניכר הריעותא כלל והפתחי תשובה עליו שדברי נכונים רק לרמב"ם ולשו"ע שסי' שאלא נפסל בכל המדינות אינו יכול לומר הרי שלך לפניך אבל לדעת הרמ"א שסי' שגם אם נפסל בכל המדינות יכול לומר הרי שלך לפניך א"כ גם באתרונג יכול לומר הרי שלך לפניך ונשאר בצ"ע ויש מקום לומר שגם לדעת הרמ"א יהיה חייב כיוון שבמטבע ההיזק לא בא בזמן הגזל שלא ידע בזמן שגזל שתפסול את המטבע המלכות ולא הוא פסל את המטבע אלא דבר חיצוני המלכות היא שפסלה את המטבע אבל באתרונג כשגזל את האתרונג בגזלה עצמה מונח פה ההפסד שלאחר החג לא יהיה שווה אלא לאכילה מעשה המצרים שישים שנה החרימו אוניה יהודית והיו בה אתרונגים ונתנו את האתרונג לקהילה היהודית האם יצאו ידי חובה ביום ראשון של סוכות שצריך שיהיה להם – שלכם תשובה: המעשה ארע כשמרן הרב עובדיה היה רב במצרים וכתב רבנו כיון שיאוש ודיא היה פה ויחד עם שני רשות שעבר לידי היהודים וכיון שיש יאוש ושנוי רשות קנו הקהילה היהודית את האתרונגים ולכן יכולים לצאת בהם ידי חובה (חזון עובדיה סוכות)

סיפורים על חג סוכות

הסוכה והברכה על הלולב שהצילה במלחמת יום הכיפורים

סיפור מדהים סיפר הגאון הרב ישראל מאיר לאו שליט"א שניצל מהשוואה למרות שהיה אז ילד חשבווה כפולגי באחד מראיונותיו" אמר כשאני אומר בשבת בבוקר בתפילת 'נשמת כל חי' "עד הנה עזרונו רחמינו ולא עזבונו חסדיך... ואל תטשנו ה' אלוךינו לנצח" מצטמרים כל עצמות ואני חש כיצד ליבי ובשרי מרגישים לקל חי, בכל בוקר שאני קם לא משנה השעה ולא משנה מי העיר אותי, המילים הראשונות הפורצות ספונטאנית מפי הם "מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמותי בחמלה, רבה אמונתך" כשהתעוררתי במחנות לא היה בוקר שלא ראיתי לצדי יהודים שלא התעוררו, תמיד היה מישהו שכבר לא קם, הווי אומר שלקום בבוקר זה לא דבר מובן מאליי ועל זה מודה אני לפני מתוך שמחה עצומה ועם כל הלב ששם בורא עולם חלקי בין החיים". "היה זה במלחמת יום הכפורים", חיילים פצועים הגיעו בזמן המלחמה לאיכילוב "אנני", ממשיך הרב לספר, "הייתי אז רב שכונה בתל אביב, ימים מספר לאחר פרוץ המלחמה פגשתי במנהל בית החולים שהכיר אותי והוא אמר לי "הרב לאו, אני צריך אחד כמוך", לשאלתי "למה כוונתו?" השיב "אני צריך מישהו שידבר עם החיילים, שיבכו לך, שתהיה "כותל" שלהם. הם צריכים רופא נפש

תוך כדי שיחה עם מנהל בית החולים הגיע רופא צעיר הושיט לי חלוק לבן עם פתק בחזית עליו היה כתוב שלש מילים "רב בית החולים" מאותו יום עד אחרי חנוכה הייתה שם בימים בלילות ובשבתות, הכרתי חיילים פגועים, חלקם הכרות שטחית וחלקם הכרות עמוקה כשהם חיו לא נפסק הקשר. חייל אחד שכב במחלקה הניורוכירורגית שמו היה יהוד'לה, הוא עבר ניתוח ראש מסובך ופציעתו היתה קשה מאוד, אישה ניגשה אלי ושאלה אם אני הרב, השבתי לה שכן, ענינה היו נפוחות ואדומות והיא לחשה חרישית "הבן שלי צריך אותך" ואז היא הכניסה אותי לחדרו של יהוד'לה. זו היתה ההיכרות הראשונה שלי איתו,

הוא שכב בחדר בודד מחובר למכשירים שונים ומשוניים, כולו היה חבוש למעט האף והעיניים, לא היה לי מושג אם כל האברים שהיו מכוסים בשמיכה אכן קיימים, הוא לא יכל לזוז, ואמא שלו ניגשה אליו ואמרה לו "יהודולה, הבאתי לך רב", הוא פתח חצי עין ואחר כך חצי עין שניה הסתכל עלי ואמר "אתה רב?" התקרבתי אליו ואמרתי לו "כן", "מה השעה?" הוא שאל, חשבתי שהוא מעורפל אחרי הנתוח הארוך שעבר, וכי בשביל זה הוא צריך רב כדי לדעת מה השעה? ענית לו "השעה 12", והוא המשיך לשאול "ביום או בלילה?" השבתי לו "ביום". "וזה הוא שאל אותי", מספר הרב כשכולו התרגשות ודמעה מבצבצת מעינו, "אני עוד לא שמתי תפילין היום, בשעה כזו עוד אפשר לשים?" הוא לא אמר "להניח תפילין" אלא "ישמתי" זה לא ביטוי שגור אצלנו, אמרתי לו "בהחלט כן".

כל היום אפשר להניח, "והפצוע המשיך לשאול "אם יש לי תחבושת על כל הראש ואני יכול להניח רק על היד האם שמים על היד בלי הראש?" "בהחלט כן" השבתי לו. ואז במאמץ לא קל הוא שלף את אט אט ידו השמאלית מתוך השמיכה הרימה למעלה וביקש מהרב "אז תשים לי בבקשה", קשרתי לו את התפילין על ידו וקראתי איתו "שמע ישראל" עם הרבה דמעות שול ושול אימו, ושלי שזלוק ללא ארץ, זה היה המגשש הראשון שלי עם יהודיה". הרב בלחץ פסק זמן להירגע מהרגעים המרטטים שהתרגשותם חוצה גשרות שנים...במשך החודשים שעברו החלים יהודיה מפציעתו הקשה, והוא סיפר לרב את סיפורו. הוא היה סגן משנה בבונקר של צנינים על שפת התעלה, ביום הושענה רבה לפני הצליחה, לתעלה הם ישבו ששה חברה

בכרכ כשתוך כדי ההמתנה נעצרה לידם משאית עליה בנויה סוכה וממנה ירדו שלושה חבדניק"ים אחד מהם התקרב אל הקצינים ואמר להם "חבר'ה, בואו תעלו לסוכה תברכו על הילב, יש גם שתי'ה, הם צחקו וזלזלו בו "יאוילי תעור מפה, השתעוץ? יש פה מלחמה!" אך החבדניק"ם הפעיר בהם ולא נכנע, הם הביטו אחד על השני ולבסוף התרצו. הם עלו ללממשאית וכנסו לסוכה, באותו רגע נשמעה שריקה חדה ונוויראה פזז פגע פגיעה ישירה בכרכ הקומנדקר שריסק אותו לחלוטין, ששת הקצינים נשכבו עם החבדניק"ים על ריצפת המשאית, לאחר שהתפזר העשן הם החלו למשש את ידיהם וזאת רגליהם וראו שיצאו כולם ללא שריטה, הם התרוממו ווראו שהקומנדקר איננו וכל חלקיו מפוזרים בשטח, ואז קם היהודה ואמר לחבדניק"ם "אף אחד לא נפגע... אתם בטח קוראים לזה נס?" והוא השיב לו "מי זה 'אתם'? אנחנו עם אחד", הם שטו לחיים בהתרגלות רבה, ואז אמר היהודה "אני חייב לו משהו". כשהוא מצביע באצבעו כלפי מעלה, "מה אני יכול לשלם לזו?" והחבדניק"ם השיב לו "תתחיל להניח תפילין כל בוקר", "טוב", השיב מיד יהודה "תביא תפילין", "היום זה תנ"י" השיב החבדניק"ם "בעוד יומיים אחרי שמחת תורה תתחיל להניח", "אבל אני לא יודע היכן אהיה בעוד יומיים!" אמר היהודה, "אני כבר אמצא אותך" אמר החבדניק"ם "לפי המספר האישי שלך".

למחרת שמחת תורה קיבל יהודה בעודו במצרים שקית תפילין
מהרבנות הצבאית בתיווכו של החבדני"ק, התפילין היו איתו
והוא הניחם כל יום עד שכעבור שבועיים הוא נפגע קשה
הבראשו, הטיסו אותו לאיכילוב עם התפילין שלו לצידו, השאלה
הראשונה שהטרידה אותו אחרי הניתוח: "מה השעה?
וואם אפשר עוד לשים תפילין". כשראה בעיניו את הנס הגלוי
בסוכות כאשר קיבל את חייו במתנה מבורא עולם, קיבל עליו
להניח תפילין, קבלה איתנה ומוצקה לכל ימי חייו. **כיום יהודה**
סבב לנכדים, כולם שומרי תורה ומצוות, והכל בזכות התפילין
שהחל להניח כתוצאה מהצלתו ממוות מקיום מצוות סוכה
בהשגחה פרטית.

בזכות מצוות סוכה מצא יהלומים וזהב.

הנה לפנינו מעשה שאירע במקסיקו בסוכות ותשע"ה: יהודי שחפץ לקיים את מצות הסוכה כהלכתה, ביקש משכנו הגוי מהקומה העליונה שיאפשר לו לבנות סוכה על הגג שלו למשך שמונה ימים בלבד, הגוי סירב בהתחלה, אולם אח"כ חשב לנצל את היהודי ואמר לו שהוא בטוב מוכן להשכיר לו את הגג תמורת עשרת אלפים דולר בלבד. היהודי התלבט, ולבסוף הביע את הסכמתו לכך. ומכיוון שהוא יהודי ואינו נאמן בעיני שכו האנטישמי, התבקש היהודי לבצע את עסקת השכירות בפני עו"ד, וכמובן גם את שכר הטרחה היהודי התבקש לשלם. היהודי חתם על החוזה, שלם את מלא הסכום וקיבל את המפתח של הגג. הוא עלה לגג וחשכו עיניו, הגג היה מלא בגרוטאות. הוא החל לפנות משם ברזלים ישנים, בגדים בלויים, ואז נתקל בשקית מלאה תכשיטי זהב כבדים ויהלומים ששווים רב, ומכיוון שהחוק במקסיקו מחייב את מוצא הרכוש למסור למשטרה, ומי שלא עושה כן צפוי לעונש גדול, פנה היהודי למשטרה ומסר להם את השקית. המשטרה החלה בבדיקה, ואז התברר שעשרים שנה קודם לכן, נשדדה חנות תכשיטים יוקרתית באזור, ולא הצליחו לשים יד על הגנבים, בעל החנות התמוטט ומת, ולא היו לו יורשים. ובמקסיקו יש חוק שאם הבעלים של הרכוש נפטר ואין לו יורשים, הרכוש עובר למוצא, לכן פנו השוטרים יהודי ומסור לו את כל היהלומים והתכשיטים. השכן הגוי שמע על שקית היהלומים והתכשיטים שנמצאה בגג ופנה לבית המשפט בתביעה לקבל את כל האוצר, משום שנמצא בשטחו הפרטי, אולם היהודי נפגש במסמך חתום ע"י עו"ד שבאותו זמן הגג היה מושכר לו, וזוהא זכה במשפט. אז היהודי הבין שהקב"ה הכין רפואה למכה בכך שעלה לדעת הגוי שיחתום על חוזה השכירות בפני עו"ד. היהודי התעשר והחל לתמוך בשיבות ותלמידי חכמים.

ממלי בדבדבחות: בדבחות עעעעעעע גדולה, כתוב שלט "צאצאעם", נכנס אדם ולאחר שקנה עעעעע, אומר לבעל החנות איך שלט כזה גדול עם שגיאת כתיב כזאת חמורה, עונה לו המוכר, בזכות "הטענת" הזאת נכנסו מאות לקוחות לחנות ועשיתי מהם קופה ואתה אחד מהם!!....."

העלון מוקדש להצלחת ההצלחות משפחת
יהורם בן טיטה חדד וב"ב: שה' יתברך
יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם
הפסוקים ובאו עליך עכל הברכות האלה
והשיגוך, וכל אשר יעשה צלח, ימלא ה'
כל משאלותיך

[illegible]